

Det ser i hvert fald ud til, at der er nogen ovre i den ene side af salen, der ikke er helt tilfredse med, hvad de har indgået af aftaler med regeringen, men det er altså regeringens eget problem nu. Den har jo selv valgt det.

Så med hensyn til det mere konkrete: Ministeren talte – ligesom andre har gjort det – om flaskehalse. Når der tales om orlov, har vi så andre eksempler end nogle sygeplejersker, hvor man kan sige, at det er et problem med flaskehalse på grund af orlov, og skyldes det ikke – og så kan vi lægge bolden derover igen – at man ikke i 1980'erne sørgede for at få uddannet sygeplejersker nok?

Men er der andre eksempler?

Man taler hele tiden om, at nu skal vi lave om på orlovsordningen på grund af det med flaskehalsene, men er der nogle andre eksempler?

Det næste, jeg godt vil anføre, er, at vi i vores samtaler – det var kun samtaler, det var ikke forhandlinger – aldrig rejste et ønske om at sige 125 pct. til uddannelse, 100 pct. til børnepasningsorlov. Vi sagde: Lad os lige få den der med sabbatorlov hjem nu og så vente til efter nytår og kigge på det i helhed.

Vi har ikke sagt, at vi vil give en hel masse penge væk, og i øvrigt er altså vores finanslovsregnskab hvert år i balance, på samme måde som regeringens er i balance, nemlig med et underskud. Men det er ikke et større underskud.

Til sidst vil jeg takke ministeren for svaret på, hvem der har ansvaret for, at de dér skraldemænd ikke kan få lov til at selvorganisere sig. Jeg vidste det godt, men jeg synes, det er lige så rart at få bekræftet, at det er ministerens kærlighed til skraldemændene, som nu viser sig på denne her måde.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Når vi gør opmærksom på de alternative muligheder, regeringen havde, så er det jo nok så meget for at påvise, at det netop var regeringens ansvar, og at regeringen netop aktivt har ønsket forringelserne. Det gør vi af hensyn til de 800.000, der har været berørt af ledighed, og som sidder ude ved lytteapparaterne nu og følger med i denne her debat. Regeringen er tilfreds med, at arbejdsløsheden er faldende, og bruger det så samtidig som argument for forringelserne.

Det er noget betænkeligt, vil jeg mene, for de kan jo ikke på noget tidspunkt påvise, at der har været nogen som helst orlovsordning, der har

ført til nogen flaskehalse. Det vil jeg i hvert fald meget gerne høre konkrete eksempler på.

Arbejdsministeren siger jo selv, at orlovsordningerne ikke er omkostningsfyldte. Med de foreslåede satser spares der penge på finansloven for hver eneste person, der går på orlov. Var det nu nødvendigt?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg er helt enig med ministeren i, at der ikke er meget perspektiv i, at vi nu her sent en torsdag eftermiddag bruger tiden på at tale os fra hinanden. Men så ville det måske være hjælpsomt, om ministeren undlod at provokere.

Jeg skylder vel at sige, at det ikke var mig, der forsøgte at placere ansvaret for, at det gik galt i midten af 1980'erne. I mit oprindelige indlæg appellerede jeg alene til, at vi var fælles om at lære af de dyrt købte erfaringer. Dermed havde jeg naturligvis heller ikke påtaget mig ansvaret på mit partis vegne for problemerne.

Men jeg kan godt huske min politiske historie fra perioden, og når ministeren begynder at referere til 1987-overenskomsten, jamen så er referatet forkert. Det er forkert, at det var en borgerlig finansminister, der startede ud med en for dyr overenskomstløsning. Rent faktisk var det metalområdet, som var først på banen med en løsning.

Alt det skal vi ikke trampe rundt i nu. Det væsentlige i ministerens indlæg på det her område var sådan set, at hun bekræftede, at hun er parat til at lære af de fælles erfaringer med henblik på fremtiden, og det synes jeg var overordentlig nyttigt. Derfor var jeg faktisk glad for, at jeg fik kaldt ministeren op på talerstolen igen.

Så skylder jeg vel til allersidst at sige til ministerens forståelse af det parlamentariske grundlag, at den nuværende regering naturligvis har et parlamentarisk grundlag bag sig, ellers var det jo ikke blevet en regering, men ministerens forståelse af betydningen og rækkevidden af et parlamentarisk grundlag fortaber sig en smule, når ministeren bruger 1980'erne til at henvise til, at vi jo også havde en slags parlamentarisk grundlag dengang og alligevel var nødt til at forhandle med Socialdemokratiet om store strukturreformer på arbejdsmarkedet og skatteområdet. Dengang kom vi ikke igennem, fordi Socialdemokratiet blokerede.

For god ordens skyld har vi et fælles forlig her omkring finansloven. Det er vi glade for. Vi er glade for, at regeringen så til vor side, men